

Dosarul nr. 2ra-994/2020

prima instanță: Judecătoria Ungheni (jud. M. Stratan)

instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud. L. Bulgac, I. Dutca, V. Sîrbu)

ÎNCHEIERE

08 iulie 2020

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al
Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătoriai

Svetlana Filincova
Galina Stratulat
Iurie Bejenaru

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Valentina Bagrin,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Valentina Bagrin împotriva lui Veaceslav Arhire și Elena Arhire cu privire la înlăturarea obstacolelor prin demolarea construcției și încasarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 19 februarie 2020 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost respins apelul declarat de Valentina Bagrin și a fost menținută hotărârea din 21 noiembrie 2019 a Judecătoriai Ungheni, prin care acțiunea a fost respinsă,

c o n s t a t ă:

La 12 martie 2019 Valentina Bagrin a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui Veaceslav Arhire cu privire la înlăturarea obstacolelor prin demolarea construcției și încasarea cheltuielilor de judecată.

Prin cererea suplimentară depusă la data de 16 octombrie 2019, a fost indicată suplimentar în calitate de pârât Elena Arhire.

Prin încheierea protocolară din 17 octombrie 2019 Elena Arhire a fost atrasă, la cererea reclamantului, în proces în calitate de copârât.

În motivarea acțiunii a indicat că, Veaceslav Arhire este vecinul reclamantei, casa lui fiind amplasată peste drum și reieșind din relieful locului este pe panta mai ridicată, de aceea toate apele fluviale și apele menajere din gospodăria lui se scurg la dânsa în ogradă.

A menționat reclamanta că, lângă poarta pârâtului este amplasat un veceu, care se află la depărtarea de 9 metri de la casa sa și în asemenea condiții, este impusă de a nu-și aerisi în perioada caldă a anului casa, pentru a suporta în continuu mirosul de la veceul vecinului.

În afară de aceasta, a mai menționat că, acest veceu este amplasat în nemijlocita apropiere de poarta gospodăriei și drum, ce presupune și o lipsă totală de cultură estetică și respect față de consătenii, care circulă pe acest drum.

A susținut reclamanta că, acest conflict există pe parcursul a mai mulți ani, deoarece încercările sale de a-l convinge pe pârât de a schimba locul de amplasament a acestui edificiu a adus la apariția unor relații ostile între vecini și a

impus-o pe parcurs de a se adresa la organele de stat locale, care însă au considerat această problemă lipsită de importanță.

A relevat că în lunile iunie-august anul 2018 s-a adresat oficial la organele de resort, pentru a interveni în rezolvarea acestui litigiu, atât la poliție, cât și la Centru Sănătate Publică Ungheni, ca în ultimă instanță conflictul să fie examinat de către comisia administrativă a primăriei locale, care prin procesul -verbal de la 08 iunie 2018 le-a propus să se împace, fiind menținut mai departe starea de lucruri fără schimbări, mai departe să suporte mirosul neplăcut.

A explicat reclamanta că, preventiv întocmirii procesului-verbal a fost efectuat o examinare a gospodăriei pârâtului, în absența reprezentantului centrului de sănătate. De comisie s-a invocat ca principal argument că, această construcție este capitală și inclusă în planul de amplasament a gospodăriei pârâtului.

A solicitat reclamanta demolarea forțată de către Veaceslav Arhire și Elena Arhire a veceului amplasat în nemijlocita apropiere de casa sa și a încasa cheltuielile judiciare pe cauză conform bonurilor de plată anexate în mărime de 2500 de lei.

Prin hotărârea din 21 noiembrie 2019 a Judecătoriei Ungheni acțiunea depusă de Valentina Bagrin a fost respinsă ca neîntemeiată.

Nefiind de acord cu soluția instanței de fond, la 21 noiembrie 2019 Valentina Bagrin a declarat apel împotriva hotărârii primei instanțe, solicitând admiterea apelului, casarea hotărârii contestate, cu emiterea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii.

Prin decizia din 19 februarie 2020 a Curții de Apel Chișinău a fost respins apelul declarat de Valentina Bagrin și a fost menținută hotărârea primei instanțe.

Pentru a decide astfel instanța de apel a stabilit că, reclamanta Bagrin Valentina locuiește în satul xxxxx. Bunul imobil este înregistrat pe numele soțului Dumitru Bagrin. Faptul căsătoriei dintre Bagrin Valentina și Bagrin Dumitru rezultă din copia buletinului de identitate la data de 21 februarie 2001 (f.d. 6 verso).

Din certificatul Serviciului Cadastral teritorial Ungheni din 06 august 2018 reiese că dreptul de proprietate asupra bunului imobil nr. cadastral 9273301.102, din xxxxx, în care locuiește și reclamanta a fost înregistrat pe numele lui Dumitru Bagrin la data de 11 decembrie 2002, respectiv după înregistrarea căsătoriei (f.d. 33).

Deși Valentina Bagrin este soția lui Dumitru Bargrin care locuiește pe aceeași adresă, la materialele cauzei nu sunt careva obiecții înaintate de către ultimul la adresa pârâților.

Conform certificatului Serviciului Cadastral teritorial Ungheni din 15 octombrie 2019 (f.d. 56) Veaceslav Arhire a devenit proprietarul bunului imobil nr. cadastral xxxxx, din satul xxxxx la data de 11 decembrie 2002.

Din declarațiile participanților la proces, soția lui Veaceslav Arhire, Elena Arhire locuiește împreună cu soțul în același imobil, iar prin cererea de concretizare din 16 octombrie 2019, a fost atrasă în proces în calitate de copârât (f.d. 54-55).

Din schema prezentată de reclamant și declarațiile date în ședința de judecată se deduce că bunurile imobile în care locuiesc părțile sunt situate pe aceeași stradă însă peste drum.

În schemă este indicat că veceul, a cărui demolare se solicită este amplasat în ograda reclamatului, lângă gardul de lângă drum, la o distanță de 9,65 m de bucătăria de vară și la 13,5 m de la casa de locuit (f.d. 10).

Conform procesului-verbal din 17 mai 2017 s-a constatat că în gospodăria lui Elena Arhire și Veaceslav Arhire se află veceul, la o distanță de 0,20 metri de la gard (f.d. 12), mai mult, urmează de menționat că la momentul procurării bunului imobil de către Veaceslav Arhire, veceul era deja construit, ceea ce reiese nemijlocit din declarațiile reclamantului cât și din procesul-verbal al Comisiei Administrative nr. 1 din 08.06.2018 (f.d. 8-9).

Totodată, din proiectul, anexat la materialele cauzei rezultă că construcția de referință (veceul) este menționată cu indicele 5 (f.d. 11).

Astfel, atât din actele cauzei, cât și din declarațiile reclamantei, pârâtei, la momentul procurării imobilului de către pârât în anul 2002 acest veceu era construit în aceeași amplasare, iar până la data adresării în judecată 12 martie 2019 reclamanta a tolerat acest fapt.

Aplicând prevederile art. 15 alin. (1) lit. 1) din Legea nr. 163 din 09 iulie 2010 privind autorizarea executării lucrărilor de construcție instanța de apel a conchis că pentru construirea acestei construcții nici nu era necesară autorizarea lucrărilor și nici acordul vecinilor nu era necesar, dat fiind că această construcție nu se află pe hotarul terenurilor învecinate.

Totodată instanța de apel a aplicat prevederile art. 7 alin. (2), 436 alin. (1) și (2), 500 alin. (1), 501 alin. (1), 586, 587, 588 Codul civil, în redacția până la 01 martie 2019, a concluzionat că în interpretarea corectă a normelor date prin atenare inadmisibilă la dreptul de proprietate se va înțelege imixtiunea exercitată prin lucrările menționate asupra unuia din atributele dreptului de proprietate a vecinului, care nu poate fi primită, acceptată în condițiile de normalitate a relațiilor de conviețuire socială.

Instanța de apel a mai stabilit că, construcția data, veceul, odată ce se află în ograda pârîului, este edificată de mai mulți ani, fiind preluată starea de fapt a lucrurilor încă din anul 2002 acest veceu fiind lângă gard, de când a procurat pârîul acest imobil, precum și faptul că nu se află în imediata apropiere cu ograda reclamantei, nu atentează asupra nici unui atribut al dreptului de proprietate al acesteia.

Prin urmare, construcția dată, veceul, a cărui demolare se solicită, este amplasat în ograda pârîului, lângă gardul de lângă drum, la o distanță de 9,65 m de locuința de vară și la 13,5 m de la casa de locuit a reclamantei (f.d. 10), iar această construcție nu se găsește în imediata apropiere a locuinței reclamantei, dat fiind că între aceste gospodării este și drumul public local, iar administrația publică locală nu a înaintat careva obiecții, rezultă că cerința reclamantei este una neîntemeiată.

Colegiul civil a considerat că, odată ce construcția aceasta a fost ridicată de o perioadă de timp îndelungată, respectându-se distanța de la hotar, stabilită de lege și necontestată, demolarea sau interzicerea exploatării acestui veceu poate fi cerută doar în cazul în care afectarea inadmisibilă se produce în mod evident.

La 18 mai 2020, prin intermediul oficiului poștal, Valentina Bagrin a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel cu trimiterea cauzei spre rejudecare în instanța de apel.

În motivarea recursului a indicat că, nu este de acord cu decizia instanței de apel deoarece instanța de apel a interpretat incorect legea referitor la dreptul de vecinătate.

Instanța de apel a ignorat că modul de exploatare a bunului imobil-veceul, are și o latură morală referitor la exploatare, fapt ce nu poate fi conștientizat de noi, într-o societate civilizată și nici nu și-ar închipui o asemenea situație că venind în ospetie la vecin sa fii întimpinat lingă veceu.

A considerat că instanța de apel a ignorat cerințele Regulilor sanitare nr. 4690-88 din 05 august 1988 unde concret este indicată distanța de amplasament a veceului nu mai mica de 20m de la casă și nu acordă prioritate altor norme legale în domeniul construcției, ele putând fi efectuate doar reieșind din condițiile acestui Regulament.

A invocat recurenta că instanța de apel a judecat cauza în absența ei. Cauza fiind numită spre examinare de instanța de apel pentru 12 februarie 2020, însă motivat nu a putut să se prezinte urmând a fi anunțată suplimentar de ora și ziua examinării, însă instanța de apel, ulterior i-a expediat decizia din 19 februarie 2020. Astfel, apelul a fost examinat în absența sa, prin ce a fost privată de dreptul la un proces civil.

Prin notificarea din 05 iunie 2020, Curtea Supremă de Justiție în conformitate cu art. 439 alin. (2) CPC a expediat intimațiilor copia recursului și i-a înștiințat despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. La 23 iunie 2020 Veaceslav Arhire și Elena Arhire au recepționat recursul declarat de Valentina Bagrin, însă nu s-au folosit de dreptul de a depune referință.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Materialele dosarului atestă că decizia Curții de Apel Chișinău din 19 februarie 2020 a fost expediată părților la 17 martie 2020, dar la actele cauzei lipsesc date prin care s-ar confirma recepționarea acesteia de către Valentina Bagrin.

Astfel, recursul declarat la 18 mai 2020, prin intermediul oficiului poștal, de Valentina Bagrin, este în termen.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Valentina Bagrin, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Prin urmare, argumentele recursului nu indică la încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Astfel, în sensul dat, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6 § 1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ține să menționeze că potrivit jurisprudenței CEDO, recursul trebuie să fie efectiv, adică să fie capabil să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Asito vs Republica Moldova, 10 iulie 2010, Meyer vs Germania, 22 martie 2016), însă motivele recursului, invocate în speță sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, care au fost apreciate corespunzător.

Astfel, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Valentina Bagrin, ca inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, 431 alin. (2), 433 lit. a) și 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul declarat de Valentina Bagrin se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Svetlana Filincova

Judecătorii

Galina Stratulat

Iurie Bejenaru